

The Ultimate Design of the Law of God தேவனுடைய கட்டளையின் முடிவான திட்டம்

“கற்பனையின் பொருள் என்னவெனில், சுத்தமான இருதயத்திலும் நல்மனச்சாட்சியிலும் மாயமற்ற விசுவாசத்திலும் பிறக்கும் அன்பே.” 1 தீமோத்தேயு 1:5

மேலே சொல்லப்பட்ட வசனத்தில் தெய்வீக சட்டத்தின் தொகுப்பாக “கற்பனை” என்ற ஒரே வார்த்தையில் நாம் பெற்றிருக்கிறோம். உண்மையாகவே பல்வேறு கற்பனைகள் “பத்து கற்பனைகள்” என்று பொதுவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நமது கர்த்தர் இந்த கற்பனைகளை இரண்டு பாகமாக பிரித்து, தேவனுடைய முழு கட்டளையையும் இரத்தினச் சுருக்கமாக, இந்த இரு பாகத்தில் அறிவித்திருக்கிறார். ஒரு பிரமாணம் என்பது ஒரு சட்டரீதியான அதிகாரியால் நாம் கீழ்ப்படிவதற்காக கொடுக்கப்பட்ட ஒரு கட்டளையாகும். இஸ்ரவேலின் பிள்ளைகள் கட்டளையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கற்பனைகளை அறிந்துணர்வில்லை. அவர்களுக்கு எதை செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்யக்கூடாது என்பவைகள் அடங்கிய அறிக்கையாக அது இருந்தது. வேறு எதுவும் இல்லை. காரியத்தின் முக்கிய நோக்கத்தை அவர்கள் அறியவில்லை. கிறிஸ்தவ சபை கூட தெய்வீக சட்டத்தின் விசாலமான கருத்தை அறியவில்லை.

கட்டளையை நாம் அபூரணமானதாக நினைக்கக்கூடாது. ஏனெனில் பரிபூரணமான தேவன் அபூரணமான கட்டளையை கொடுக்க இயலாது. பிரமாணத்தைப் பற்றி பேசும்போது அப்போஸ்தலர் பவுல் எழுதுகிறதாவது: “நியாயப்பிரமாணம் பரிசுத்தமுள்ளதுதான், கற்பனையும் பரிசுத்தமாயும், நீதியாயும் நன்மையாயும் இருக்கிறது.” (ரோமர் 7:12) இஸ்ரவேலர்கள் பிரமாணங்களை கைக்கொள்ள முடியாததற்கு காரணம், பிரமாணம் அபூரணமாக இருந்ததினால் அல்ல, அப்போஸ்தலர் கூறுவதுபோல அவர்கள் பாவத்திற்கு கீழாக விற்கப்பட்டினாலேயாகும். (வசனம் 14) பிரமாணமானது பரிபூரணத்தின் நிலைப்பாடாக இருக்கிறது என்று நாம் அங்கீகரிக்கிறோம். நமது கர்த்தர் வந்தபோது, “நியாயப்பிரமாணத்தை மகிமைப்படுத்தி மேன்மைப்படுத்தினார்.” பிரமாணத்தை முழுமையாக அறிந்து கொள்ளும் பொழுது அது எவ்வளவு மேன்மையானது, பரந்த வாய்ப்புள்ளது என்று அவர் காண்பித்தார்.

மாம்சத்தின் பலவீனத்தினாலும், அபூரணத்தினாலும், விழுந்து போன இனத்திலுள்ள யாராலும், தேவனுடைய பரிபூரண பிரமாணத்துக்கு இசைவாக வாழ சாத்தியம் இல்லை. சபையின் காரியத்தில் இந்த சாத்தியம் இன்மை கிறிஸ்துவினால் நீக்கப்பட்டிருக்கிறது. “நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி நம்மில் நிறைவேறியிருக்கிறது.” ஏனெனில் நமது குறைகளையும், அபூரணங்களையும், கிறிஸ்துவினின் புண்ணியம் மூடும்படி தேவன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். இது இந்த பிரமாணத்திற்கு முழு இசைவாக நம்மை வாழ சாத்தியமாக்குகிறது. ஏனெனில் எழுத்தின்படி முழுமையாக கைக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும் நாம் ஆவியின்படி கைக்கொள்ள முடிகிறது. மற்ற நமது விருப்பமற்ற அபூரணங்கள் கிறிஸ்துவினின் இரத்தத்தால் சரிசெய்யப்படுகிறது.

தூய, சுயநலமற்ற அன்பு

“கற்பனையின் பொருள்” பற்றி அங்கே கூறுகிறார். அது சரியாக விளங்காதது போல் காணப்படுகிறது. அதன் கருத்து கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளதைப் போல் காணப்படுகிறது. பிரமாணத்தின் ஒட்டுமொத்த நோக்கம் அன்பை ஏற்படுத்துவதற்காகவே ஆகும். அன்பையே உருவாகக்

கொண்டவரும் கற்பனையை ஏற்படுத்தினவருமாகிய தேவனிடம் நம்மை முழு இசைவுக்கு கொண்டு வரவே ஆகும். தேவனுடைய பிரமாணத்தை பெற்றுக் கொண்ட அனைவருக்கும் இதுதான் முடிவான பலனாக இருக்கும். பூரணராயிருப்பவர்கள், பூரணத்தில் தரித்திருக்க வேண்டும் என்றும், அபூரணராயிருக்கிறவர்கள் சரியான நிலையைக் காண வேண்டும் என்றும் ஏனெனில் யேகோவாவின் அனைத்து சிருஷ்டிகளும் ஒரு நீதியான நிலையில், ஒரு அன்பான நிலையில் இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் விரும்புகிறார். பலவந்தத்தினால் அல்ல, தேவன் பேரிலும் அவரது நீதியான கொள்கைகளின் பேரிலும் உள்ள அன்பினால் அவருக்கு கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறார். நித்திய ஜீவன் அளிக்கப்படப்போகிறது. அவரது அறிவுள்ள சிருஷ்டிகள் அனைவரும் பரிபூரணமாகவும், அவர்களது சிருஷ்டிகளிடத்தில் முழு இசைவிலும் இருக்கவேண்டும் என்பது அவரது ஒட்டுமொத்த நோக்கமாக இருக்கிறது.

தேவனுடைய பிரமாணத்திற்கு தேவைப்படுகிற இந்த அன்பானது ஒரு குறிப்பிட்ட பண்புடையதாக இருக்கவேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு குழந்தையிடம் ஒரு பெற்றோரின் அன்பையும், ஒரு மிருகத்திடம் ஒரு மனிதனின் அன்பையும் நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும் - இறுதி எல்லைக்கு செல்லாதிருந்தால் முற்றிலும் சரியானது. இப்படிப்பட்ட அன்பில் ஏறக்குறைய சுயநலம் இருக்கிறது. ஒரு மனிதன் ஒரு நாயை நேசிக்கலாம், ஏனெனில் அது அவனுடைய நாய் அல்லது ஒரு குழந்தையை நேசிக்கலாம், ஏனெனில் அது அவனுடைய குழந்தை. ஆகையால் இந்த அன்பு சுயநலம் அம்சம் உடையதாக இருக்கிறது. பாரபட்ச மற்ற அன்பாக இருக்காது. உதார குணமுடையதாகவோ, ஒரு உயர்ந்த வகையான அன்பாகவோ இருக்காது. தேவனுடைய பிரமாணத்தின் அனைத்து தேவைகளையும் நிறைவு செய்கிற அன்பானது, “சுத்தமான இருதயத்தில் பிறக்கும் அன்பாக” இருக்கும். அன்பை மனதில் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் அது மொத்தத்தில் தூய அன்பல்ல, அது அன்பும் சுயநலமும் கலந்த ஒன்றாக இருக்கலாம். இது மிகவும் பொதுவாக விழுந்துபோன மனுக்குலத்தின் ஒரு நிலையாக இருக்கிறது. கிறிஸ்தவர்களாக நமது அன்பு ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் மட்டுமே மாசற்ற அன்பாக இருக்கிறது. ஆனால் படிப்படியாக பிரமாணத்தின் ஆவி நமது இருதயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, சுயநலத்தை களைந்து தூய்மைப்படுத்த வேண்டும். தெய்வீக அன்பு என்பது அவரது பரிசுத்த பிரமாணத்திற்கான அன்பாக, அவரது சிருஷ்டிகளின் மேலுள்ள அன்பாக பொருள்படுகிறது. தேவனுடைய அன்பைப் போல சுயநலமற்ற அன்பாக இருக்கிறது. தேவன் சபைக்கு செய்கிற அனைத்தின் மூலமாகவும், உலகத்திற்கு செய்ய உத்தேசம் பண்ணியிருப்பதின் மூலமாகவும் அவர் எந்த நன்மையும் பெறுவதில்லை. அவற்றிடமிருந்து என்ன பெறலாம் என்று பார்க்காமல், பரிசுத்தமான இருதயத்துடன், நல்ல உதார குணத்துடன், அன்பான இருதயத்துடன் இதை அவர் செய்கிறார்.

ஒரு தூய இருதயம் என்பது அதன் நோக்கத்தில்

எந்தவித சுயநலமும் இல்லாதது ஆகும். அது எல்லாருக்கும் நன்மை செய்ய விரும்பும், யாருக்கும் தீமை செய்ய விரும்பாது, அது மற்றவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படவே விரும்பும்; அது தன் முழு பலத்துடன் பரிபூரணமாக அன்பு செலுத்தி ஊழியம் செய்யவே விரும்பும், இந்த நிலைமையிலுள்ள இருதயத்தை குறித்து நமது கர்த்தர் “இருதயத்தில் சுத்தமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் தேவனை தரிசிப்பார்கள்” என்று கூறுகிறார். அந்த இருதயமுள்ளவர்கள் வெறுமனே நல்ல ஒரு நோக்கத்தோடு கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கிறவர்கள் அல்ல என்பது மிகவும் தெளிவாக இருக்கிறது. கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கிற அனைவரும் நல்ல ஒரு நோக்கத்தோடு அப்படிச் செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் போதிக்கப்பட வேண்டும், கற்பிக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் இந்த இருதய பரிசுத்தத்தை பூரணப்படுத்த அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும். ஆகையால் கிறிஸ்தவனின் அனுபவங்கள் எல்லாம் தனது இருதயத்தை இந்த தூய, சுயநலமற்ற அன்பின் இந்த நிலைமைக்கு கொண்டு வருவதற்காகவே ஆகும். கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தின் ஆரம்பத்தில் நமது இருதயம் பரிசுத்தமாக இருக்கிறது. அதாவது உண்மையும் கீழ்ப்படிதலும் உள்ளதாக இருக்கும். நாம் சொல்வதை, நாம் ஏற்றுக் கொண்டதை நாம் கூறுகிறோம். வெறும் நமது உட்குகளினாலும், இருதயத்தினாலும் நாம் தேவனிடம் நெருங்கவில்லை. ஆனால் ஒரு சுத்தமான இருதயத்தினால் நாம் நெருங்குகிறோம். நமது தலைப்பு வசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பரிசுத்தமான இருதயத்தில் பிறக்கும் பரிசுத்தமான அன்பை சுயநல காரியங்களை அதிகமதிகமாக நீக்குவதின் மூலமும், கர்த்தரின் ஆவியை அதிகமதிகமாக அணிந்து கொள்வதின் மூலமும் அடைய முடியும், கிறிஸ்தவர்கள் ஆன பிறகு சில காரியங்களை நீக்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் இந்த வார்த்தைகளை கிறிஸ்தவர்களிடம் சொல்லும் போது குறிப்பாக உணர்த்துகிறார். மாமசம் மற்றும் சாத்தானின் கிரியைகளாகிய “கோபங்கள், விரோதங்கள், பொறாமைகள், பகைகள், சண்டைகள்” ஆகியவைகளை களைந்துபோடுங்கள் என்று கூறுகிறார். இவைகள் எல்லாம் ஏறக்குறைய உங்களிடம் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. சாந்தம், இச்சையடக்கம், பொறுமை, விசுவாசம், நீடிய பொறுமை, தயவு, சகோதர அன்பு மற்றும் அன்பு ஆகிய இவை அனைத்தையும் அணிந்து கொள்ளுங்கள். இவைகளை நாம் செய்தால் அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுகிற மனநிலையில் நமது இருதயம் இருக்கும், “சுத்தமான இருதயத்திலிருந்து வரும் அன்பு” என்று தேவன் திட்டமிட்டிருக்கிற குறிக்கோளை நாம் அடைய முடியும்.

நல்மனசாட்சியின் வரையறை

அப்போஸ்தலர் நல்மனசாட்சி என்று தொடர்ந்து கூறுகிறார். மனசாட்சி என்பது நன்மை மற்றும் தீமையை பற்றிய சிந்தனையை எச்சரிக்கிற ஒழுக்க பண்பாகும். சிலர் நன்மை, தீமையை உடனே பகுத்துணரக்கூடிய நல்ல ஒரு மனசாட்சியைப் பெற்றிருப்பார்கள். மற்றவர்கள் மிகவும் மந்தமான மனசாட்சியை பெற்றிருந்து, நன்மை, தீமையை பகுத்துணர கஷ்டப்படுவார்கள், அல்லது ஒழுக்க பண்பில் மிகவும் அலட்சியம் உடையவர்களாக இருப்பார்கள். தேவன் மனிதனை சிருஷ்டிக்கும் போது நன்மை, தீமையை சரியானபடி தீர்மானிக்க தகுதியுள்ளவனாக படைத்தார். ஆனால் இந்த மனசாட்சியை பாவமானது சீரழித்து விட்டது. எனவே தனது மனசாட்சியை சரியானபடி பகுத்துணரத்தக்கதாக மனசாட்சிக்கு போதிப்பது ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனின் கடைமையாகும். தேவன் நீதியின் கொள்கைகளை தமது வசனங்களில்

கொடுத்திருக்கிறார். கிறிஸ்தவன், ஒழுங்கின்படி நன்மை எது, தீமை எது என்பதை காண்பதை, இந்த ஒழுங்குகளை பகுத்துணர்வதை தேவனுடைய பிரமாணத்தின் மூலமாக செய்ய முடியும்.

பிறர் உனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நீ எதிர்ப்பார்க்கிறாயோ அதே சூழ்நிலையில் அதையே நீ பிறருக்கு செய் என்று பொன்னான கட்டளை நமக்கு போதிக்கிறது. சில குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் பிறர் நமக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறதையே நாம் பிறருக்கு செய்து மனசாட்சியானது செய்ய வேண்டிய சரியான காரியம் என்ன என்பதை காணும்படி நாம் மனசாட்சிக்கு உதவ வேண்டும். நீதியின்படி தவறானதும், தேவனுடைய கட்டளையினால் விடுக்கப்பட்டதுமான அநேக காரியங்கள் உண்டு. இந்த விஷயத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவனுடைய சித்தத்திற்கு இசைவாக ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடியதாக இருப்பது போல, இவைகள் மனசாட்சியினால் அதிக விரைவாக பகுத்துணர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். ஆனால் துல்லியமாக பகுத்துணர மனசாட்சிக்கு பயிற்சி தேவைப்படுகிற மற்ற காரியங்கள் இருக்கின்றன. நீதியின் கொள்கைகள் நமது குணலட்சணத்துடன் உறுதியாக நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளதால், கடமையையும் அன்பையும் பகுத்துணர அதிக கஷ்டம் இருக்கிறது.

தேவனுடைய வசனத்தினால் முறையாக பயிற்சி பெறாத மனசாட்சி உடைய ஒருவர், முழுமையாக நேர்மையாக இருந்தாலும் தவறான மார்க்கத்தையே அனுசரிப்பார். ஒரு மனிதன் ஒரு குறிப்பிட்ட மார்க்கத்தை வருடக் கணக்காக பின் பற்றியிருக்கலாம். அனைத்தும் நல்ல மனசாட்சியுடனும் நேர்மையாகவும், அப்படி தொடர்ந்து பண்ணியிருக்கலாம். ஆனால் அவர் கிறிஸ்தவனான பிறகு, அவர் அப்பியாசப்படுத்தி வந்த காரியங்கள் சரியானதும் ஞானமானதும் அல்ல என்பதைக் காணக் கூடும். அவர் இப்படி சொல்லுவார்: “இந்த விஷயத்தில் நான் ஒரு தவறான கருத்தை எடுத்திருக்கிறேன் என்பதை இப்போது நான் காண்கிறேன். இனிமேல் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் சரியான ஒரு வழியை நான் கண்டுகொள்ளக் கூடும். தேவனுக்கு நான் மிகவும் பிரியமாயிருக்கும் பொருட்டு நீதியின் கொள்கைகள் எனக்குள்ளே ஆழமாக பதியவைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நான் உணருகிறேன். கிறிஸ்தவ அன்பு நீதிக்கு மேலாக போகிறது, ஆனால் நீதியானது முதலில் வர வேண்டும்.” சரியாக அபிவிருத்தியடைந்த ஒரு கிறிஸ்தவன் சரியானபடி கற்பிக்கப்பட்ட ஒரு மனசாட்சியை பெற்றிருக்கிறான்.

நமது தலைப்பு வசனத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள “நல்மனசாட்சி” சரியானபடி கற்பிக்கப்பட்ட மனசாட்சியாகும். இது எப்பொழுதுமே தன்னுடையவனை குற்றம் சாட்டக்கூடியதோ, அவர் எப்பொழுதுமே தவறு செய்பவர் என்று அவர் உணரும்படி செய்யக் கூடிய ஒன்றல்ல, சரியான சமநிலை பெற முடியாத, எப்பொழுதுமே குற்றம் சாட்டக் கூடிய நோயுற்ற மனசாட்சிகள் இருக்கின்றன. உண்மையிலேயே ஒரு சரியான மனசாட்சி சரியாக சமநிலைப்படுத்தப்பட்டதாகும். சரியானபடி சரி செய்யப்பட்ட அளவுகோல் சரியானபடி நிற்கும். அது நம்பத்தகுந்ததாக இருக்கிறது. ஆகையால் ஒருவர் நல்ல மனசாட்சியுடன் தேவனுடைய பிரமாணத்திலிருந்து ஒரு சிறிய மாறுபாட்டைக் கூட கண்டு கொள்ள முடியும்.

விசுவாசத்தை பொறுத்தவரை நேர்மை அவசியம்

கடைசியாக அப்போஸ்தலர் பவுல் கூறுவது

“மாயமற்ற விசுவாசம்.” ஆகும், மாயமற்ற விசுவாசம் என்பது மற்றவர்களிடம் சரியானபடி அடையாளமாக இருக்கக் கூடிய ஒரு விசுவாசம் ஆகும். பாசாங்கு செய்வது தவறாக அறிவிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அப்போஸ்தலர் கூறுவதுபோல நமது விசுவாசம் தவறாக அறிவிக்கக் கூடியதாக இல்லாமல், மாயமற்றதாக இருக்க வேண்டும். கர்த்தருடைய வார்த்தைகளில் கிறிஸ்தவர்களாக நாம் ஒரு நிலைப்பாட்டை பெற்றிருக்கிறோம். நாம் பிரமாணத்திற்கு அப்பாலும் செல்ல வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். நாம் இன்னும் ஒரு உயர்ந்த பிரமாணத்திற்கு கீழாக, தியாக அன்பின் பிரமாணத்திற்கு கீழாக இருக்கிறோம். நமது விசுவாசமானது இன்னும் காணக்கூடாதவைகளை பற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. அவை மாமச்சீக கண்ணால் நாம் இப்போது காணக்கூடியதற்கும் அப்பால் கர்த்தர் நமக்காக ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிற வைகளாகும். கர்த்தர் நமக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறவைகளை அவரது சித்தமாக நமது விசுவாசம் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும்; உண்மையுடனும் நேர்மையுடனும் அவைகளை பற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நமது விசுவாசத்திற்கும் நமது வாழ்க்கையிலும் நாம் நேர்மையுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

நீதியைப்பற்றி ஒரு நல்ல கருத்துடையவர்களாகவும், அநேக வழிகளில் நேர்த்தியான ஜனங்களாகவும் அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் விசுவாசத்தை பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் மாயமுள்ளவர்களாக இருக்கக் கூடும். முடிவுதான் காரியத்தை நியாயப்படுத்துகிறது என்று அவர்கள் நினைக்கலாம். அவர்கள் தங்களது விசுவாசத்தைப் பற்றிய சில காரியங்களை வெளிப்படுத்தலாம். அது யாருக்காவது நன்மையாக இருக்கலாம் என்றும் நினைக்கலாம். எனினும் அது உண்மையாக இல்லாதிருக்கலாம். தங்கள் விசுவாசத்தில் மாயம் பண்ணுகிற அநேகர் உலகெங்கிலும் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் போதிப்பதையும், தாங்கள் நம்புவதாக வெளிப்படுத்துவதையும் அவர்கள் நம்புவதில்லை.

அநேகர் நித்திய ஆக்கினையை போதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றிய உங்கள் விசுவாசம் என்ன என்று கேட்டால், அவர்கள் “இந்த போதனையை நாங்கள் நம்புவதில்லை, ஆனால் இதைப் போதிப்பது அவசியமாகக் காணப்படுகிறது” என்று கூறுவார்கள். மற்றவர்கள் தங்களை இன்னும் கிறிஸ்தவர்கள் என்று கூறிக் கொண்டு, அதிக கண்டனத்துக்குரிய பரிணாமக் கொள்கை, புதிய சிந்தனைகள் முதலானவைகளை போதித்துக் கொண்டு, வஞ்சித்துக் கொண்டு, வஞ்சிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஜனங்கள் ஒரு தவறான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களை சீக்கிரத்தில் சரி செய்து கொள்ளாவிட்டால். தேவனுடைய ராஜ்யத்துக்கு தகுதியுள்ளவர்களாக ஆகமாட்டார்கள். ஏனெனில் உயர்ந்த மகிமையான நிலைமைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிற வர்களுக்குள் பிரமாணம், அன்பு ஆகியவைகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். இந்த அன்பானது எல்லாவற்றிற்கும் முதலாவதாக தேவனிடத்தில் உயர்ந்த பக்தியை, விசுவாசத்தை அதாவது தேவனுடைய வார்த்தையில் விசுவாசத்தை விரும்புகிறது. பிரமாணம் முடிவை, அதன் நோக்கத்தை அடைய முடியாதபோது, அதன் பொருளை, அதன் முடிவான நோக்கத்தை பெற்றிருப்பதில் என்ன பயன்? கிறிஸ்து பிரமாணத்தின் நோக்கத்தை அதன் முடிவை சந்தித்தார், அடைந்தார். உண்மையிலேயே நீதியின் பிரமாணம் அவரில் நிறைவேறியது. உண்மையான சபை

ஆவியின்படி இதை இப்பொழுது அடைகிறது. சொல்லப்போனால் அவர்களது சிந்தை, இருதயம் ஆகியவை இந்த பிரமாணத்திற்கு இசைவாக இருக்கிறது. இந்த பரிபூரண அன்பின் பிரமாணத்திற்கு முழுவதும் இசைவாயிருக்கும்படி தங்களது வாழ்க்கையில்-வார்த்தைகள், சிந்தனைகள் மற்றும் கிரியைகளில் - ஒவ்வொரு நாளும், அதிகமதிமமாக போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

புது சிருஷ்டியின் பிரமாணம்

தேவனுடைய மதிப்பீட்டில் அன்பே, முக்கியமான காரியமாக வேதவாக்கியங்கள் எல்லா இடத்திலும் குறிப்பிடுகிறது. நீதியும் சரி, மற்ற குணங்கள், மற்ற நற்குணங்கள் எல்லாம் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. கிறிஸ்தவ கிருபைகளின் பட்டியலில் இந்த குணமே மிக உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கிறது. இந்த பட்டியலிலிருந்து அப்போஸ்தலர் பவுல் முதலாவதாக கொடுப்பது அன்பு தான். அதன் பிறகுதான் சந்தோஷம், சமாதானம், நீடிய பொறுமை, தயவு, நற்குணம், விசுவாசம், சாந்தம், இச்சையடக்கம் வருகிறது. (கலாத்தியர் 5:22,23) அப்போஸ்தலர் பேதுரு, ஆவியின் கணிகளை ஒட்டுமொத்தமாகக் கூறுகிறார். அதை ஒரு கூட்டுகிற செயல்பாடாக அனைத்து கிருபைகளின் மொத்தத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதாகக் காண்பிக்கிறார். அவர் அஸ்திவாரமாகிய விசுவாசத்தில் ஆரம்பிக்கிறார். பிறகு தொடர்ந்து சேர்க்கப்படுபவை தைரியம், ஞானம், இச்சையடக்கம், பொறுமை, சகோதர அன்பு அதன் பிறகு பரந்த அன்பு, அனைத்து உலகத்தையும், நமது சத்துருக்களையும் உள்ளடக்கியது.

எனினும் அன்பானது உடனே அபிவிருத்தி செய்யக் கூடியது அல்ல என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அது வளர்கிறது. இன்று இந்த பரிசுத்த ஆவியில் கொஞ்சமும், அதனால் கொஞ்சம் அன்பையும் பெற்றிருப்பவர்கள், நாளைக்கு இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக பெற்றிருப்பார்கள். ஒரு வருடத்தில் இன்னும் அதிகமாக பெற்றிருப்பார்கள். ஏனெனில் இது அபிவிருத்தி அடையகிற ஒன்றாக இருக்கிறது. தேவனே அன்பாக இருப்பதால், இது அநேகரிடத்தில் சுயநல அன்பாக மாறியிருக்கிறது. ஆறாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு மனுக்குலத்திலே தேவ சாயலை பதிய வைக்கும் போது, ஆதாமுக்கு அன்பு செய்கிற குணத்தைதேவன் கொடுத்தார் என்பதை தெரிவிக்கிறது. மனிதன் விழுந்துபோன நிலைமையிலும் இந்த சுபாவ அன்பின் குறைவின் வெளிப்பாட்டை நாம் காண்கிறோம். ஆனால் இது அநேகரிடத்தில் சுய நல அன்பாக மாறியிருக்கிறது. இந்த சுபாவ அன்பை குறிப்பிட்ட அளவுக்கு பெற்றிருக்கிற சில உயர்ந்த மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்னும் அதிகபட்ச தேவ சாயலில் இருக்கிறார்கள். சுய நலம் உடையவர்களைக் காட்டிலும், இவர்கள் இந்த திசையில் மிகவும் குறைவாக போராடியே ஜெயம் பெறுவார்கள். பாவத்தின் மூலக்கூறுகள் எல்லாம் ஏறக்குறைய இந்த சுயநலத்தோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறதாக காணப்படுகிறது. இப்படியாக தனிப்பட்டவரின் சொந்த அக்கறைக்கு எதிராக போராட்டம் நடக்கிறது.

அன்பைப்பற்றி வேதமானது புது சிருஷ்டிகளாக நமக்கு கூறுவது என்ன வென்றால், நமது ஆவியின் ஜெனிப்பிக்கப் படுதலில் அன்பானது அதன் ஆரம்பத்தைப் பெற்றது. தேவ ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்படுதலை பெற்றிருக்கிறவர்கள், பரிசுத்த பவுல் கூறுகிற தூய, சுய நலமற்ற, அன்பில் கொஞ்சம் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஒருவர் புது

சிருஷ்டியாக வளர்வதற்கு ஏற்றபடி அவர் அன்பில் வளருகிறார். இப்படியாக அவரது திறமைக்குத்தக்கதாக, வளர்ச்சிக் கேற்றபடி படிப்படியாக அன்பில் நிறைவுபெறுகிறார். நமது கிறிஸ்தவ அனுபவத்தின் ஆரம்பத்தில், முன்னிருந்ததைப் போல நாம் அன்பின் வெறும் ஒரு ஆரம்பத்தைப் பெறுகிறோம். இது பரவி நமது முழு மண்டலத்தையும் நிரப்ப வேண்டும். இந்த தேவ அன்பு நம்மை நமது நண்பர்களிடத்தில் ஒவ்வொருவரிடமும் மிருகங்களிடமும் கூட இன்னும் அன்பு, தயவு மற்றும் கனிவுள்ளவர்களாக ஆக்கும்.

ஆனால் தேவனுடைய அன்பு நம்மிடத்தில் அபிவிருத்தி அடையும் பொழுது, இதே ஆவியைப் பெற்றிருக்கிற சகோதரரிடத்தில் விசேஷித்த ஒரு அக்கறையை பெறும் என்கிற உண்மையிடத்தில் நமது கவனத்தை வேதவாக்கியங்கள் இழுக்கின்றன. ஆகையால் தேவனுடைய ஆவி எங்கே இருக்கிறதோ. அது அதே ஆவியை உடையவர்களிடத்தில் அனுதாபத்துடன் பாய்கிறது. தேவனுடைய ஆவியை பெற்றிருக்கிறவர்கள் சகோதரர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துவது நிச்சயம், ஏனெனில் அவர் தேவ சிந்தையை அவர்களிடத்தில் காண்பார். அவர் அபிவிருத்தி அடையும் போது அந்த அன்பும் விருத்தியடையகிறது. ஏனெனில் அவர் சகோதரர்களின் வளர்ச்சியைப் பார்க்கிறார்.

எனினும் கிறிஸ்துவுக்குள் அனைத்து சகோதரர்களும் அபூரண சீர்ததை பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் அன்பின் ஆவியினிடத்தில் அபூரண வார்த்தைகளை கொடுக்கக்கூடும். சகோதரர்கள் தங்களது பொதுவான நம்பிக்கைகள் மற்றும் உயரிய நோக்கத்தினால் நெருக்கமாகக் கொண்டு வரப்படுவதால், அவர்கள் உலகத்தால் சோதனைக்கு உட்படுவதைப் பார்க்கிலும் சகோதரர் மூலமாகவே ஒருவருக்கொருவர் சோதனைக்குட்படுவது அதிகமாக இருக்கும். அவர்கள் சில சமயங்களில் தூண்டப்பட்டு ஒரு சகோதரனையோ அல்லது சகோதரியையோ, “நீங்கள் அன்பின் ஆவியை அதிகமாகக் காண்பிப்பதில்லை!” என்று கூறுகிறார்கள். இப்படியாக குறைகூறுகிற ஆவி எழும்பி, அன்பானது சோதனைக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது. நாம் அன்பில் வளருகிற விகிதாச்சாரப்படி, அன்பின் ஆவி நம்முடையதாகும். சகோதரர்களின் குறைகளை நாம் கனிவுடன் பார்ப்போம். நமது அனுதின அனுபவங்கள் நமது சொந்த குறைவுகளை அதிகமதிக்காமல் போதிக்க வேண்டும். நமது குற்றங்களை கண்டுபிடிப்பதிலும் அதனோடு போராடுவதிலும் நம்மை தாழ்த்த வேண்டும். தனது சொந்த குறைகளை உணருகிறவர், பரலோக பாதையில் சக யாத்திரிகரிடம் இரக்க உணர்வை காண்பிக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவர்களும் இதே மாதிரியான போராட்டத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்த விதமாக நாம் செய்யவில்லை என்றால் நமது தேவனுக்கு பிரியமாக இருக்க மாட்டோம்.

சகோதரர்கள் தேவனுடைய ஆவியைப் பெற்றிருந்து அன்பை விருத்திப் பண்ண நாடுகிறவர்கள், எனினும் அவர்கள் தங்களது சொந்த இலட்சியத்திலும், அவர்களுக்கான நமது இலட்சியத்திலும் குறைவுபடலாம் என்கிற உண்மை நம்மை அவர்களை நேசிக்கும்படி கோருகிறது. அவர்களுக்கான நமது இரக்கம் பரந்து ஆழமாக வேண்டும். அவர்கள் குற்றத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டதை நாம் பார்க்கும்பொழுது, நாமும் இவ்விதமாக சோதிக்கப்பட்டதை நினைவில் கொண்டு வந்து அவர்கள் அன்பினால் சீர்பொருத்துவதற்கு நாம் நாட வேண்டும். நாம் வெளிப்படுத்த வேண்டிய அன்பின் ஆழத்தைக்

குறித்து வேதவாக்கியங்களில் தெளிவாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கிறிஸ்து நம்மை நேசித்தது போல நாமும் சகோதரர்களை நேசிக்க வேண்டும். இது மிகவும் பரந்து இருக்கிறது. கிறிஸ்து நம்மக்காக ஜீவனை கொடுக்க விரும்புகிற அளவிற்கு நம்மை நேசித்தார். கிறிஸ்துவுக்குள்ளான நமது சகோதரர்களுக்கு உதவியாய் இருக்க விரும்பி, அவர்களிடம் முழு அன்பு மற்றும் இரக்கம் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். நாம் அவர்களுக்காக செய்வது எல்லாமே கர்த்தருக்கான நமது அன்பின் வெளிப்பாடாக இருக்கிறது.

சகோதரர்களுக்கான அன்பும் அவர்களுக்காக நமது ஜீவனை கொடுப்பதும் அவர்களை பாதுகாத்தல் ஆகியவை அனைத்தும் நமது கர்த்தருக்காக செய்யப்பட்டவை என்று நமது கர்த்தர் அறிவித்திருக்கிறார். இப்படியாக அதை மதிக்கிறார். அது தேவைப்படுகிற காலம் வந்தால், அவர்களுக்காக நமது ஜீவனை கொடுக்க தயாராக இருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்னும் குறிப்பாக அவர்களது சேவைக்காக இவைகளை அங்குலம் அங்குலமாக கொடுக்க வேண்டும். அது நடைபாதையிலுள்ள பனியை நீக்குவதாக இருக்கலாம். அல்லது அவர்கள் வியாதிப்பட்டிருக்கும் போது அவர்களை கவனித்தல் அல்லது சிற்றுண்டியையோ அல்லது உணவையோ சமைத்தல், அல்லது நல்லவிதமாக அவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதற்கு அனுப்புகிற கடிதங்களாகவோ இருக்கலாம். எந்த விதமான சேவை என்பது முக்கியமல்ல. இந்த மாதிரி வழிகளிலும் இன்னும் மற்ற வழிகளிலும் கர்த்தருடையவர்களுக்கு செய்யப்படுகிற ஊழியங்களாகும்—அவர்களுக்காக நமது ஜீவனை கொடுத்தல் ஆகும். கர்த்தர் நமக்கு கொடுத்திருக்கிற நமது நேரத்தையும் பலத்தையும் பயன்படுத்துகிற இப்படிப்பட்ட சலுகைகள் மற்றும் சந்தர்ப்பங்களில் நாம் கனிசூறுகிறோம். நமது தற்கால ஜீவியம் கர்த்தருடைய மற்றும் நம்முடைய சகோதரர்களின் ஊழியத்திற்காக மட்டுமே என்பதை உணர்ந்து, கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு எல்லாருக்கும் விசேஷமாக சகோதரர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும்.

நாம் மாம்சத்தில் இருக்கும்பொழுது அந்த இடத்தை நாம் அடைய முடியாது. அந்த இடத்தில் ஒரு சகோதரனை புண்படுத்த வார்த்தையும் இராது, செய்கையும் இராது, நாம் போராட வேண்டிய பலவீனங்களை நாம் அனைவரும் பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் “கர்த்தரோ இருதயத்தைப் பார்க்கிறார்,” அபூரண செய்கைகளை அல்ல. அவரது, சித்தத்தை செய்ய நாம் ஊக்கத்துடன் முயற்சிப்பதை அவர் பார்ப்பாரானால், அவர் நமது குறைவுகளையும், அபூரணங்களையும் நமது இரட்சகரின் புண்ணியத்தினால் மூடுவார். நாம் ஒரு தவறு செய்வோமானால், இதை சகோதரனின் உணர்வை புண்படுத்துவதற்காக செய்யவில்லை என்பதை உறுதி செய்து, சரியானபடி மன்னிப்புக் கேட்டு, அதை சரி படுத்துவதில் நாம் சந்தோஷப்படுகிறவர்களாக இருக்கிறோம். அல்லது சோதனைக்குட்பட்டு நாம் சகோதரரை புண்படுத்தியதைக் காட்டிலும் குறைவாக கவலைப்படுவோமேயானால், அவரிடம் நமது வருத்தத்தை தெரிவித்து மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். பிறகு கிருபாசனத்தணத்தடையில் சேர்ந்து நமது குற்றத்தை அறிக்கையிட்டு கிறிஸ்துவின நாமத்தில் பாவமன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்.

கிறிஸ்துவுடன் அவரது சிங்காசனத்தில் ஒரு இடம் கொடுக்கப்படும் என்று நாம் நம்பிக்கை கொண்டிருப்போமானால், புது சிருஷ்டிக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள

பிரமாணத்தின் முடிவை, கற்பனையின் முடிவை அவரது கிருபையினால் அடையப் பார்ப்போமாக, அது “சுத்தமான இருதயத்திலும் நல்மனசாட்சியிலும் மாயமற்ற விசுவாசத்திலும் பிறக்கும் அன்பே” ஆகும். இது ஒவ்வொரு பூமிக்குரிய நம்பிக்கைகளையும், இலட்சியங்களையும் விடும்பி

சந்தோஷத்துடன் பலியிடுவதற்கு உணக்கமளிப்பதாக இருக்கிறது. “முற்றும் ஜெயம் கொண்டவர்கள்” காத்துக் கொண்டிருக்கும் பரலோக சுதந்தரத்திற்கு பாத்திரவான்களாகும்படி அது ஜீவனையும் சகோதரர்களுக்காக சந்தோஷத்துடன் கொடுக்க கூடியதாகவும் இருக்கிறது. (ரோமர் 8:37)